

podrobnějšího ustanovení ani o výši, ani o způsobu vybírání poplatků těch, a jest tedy ponecháno úřadu, aby jak výši poplatků, tak i modalitu vybírání jich sám stanovil. Učinil-li tak úřad, jest ovšem v tom směru vlastní úpravou vázán na tak dlouho, dokud ji nenahradí úpravou jinou.

Oběžníkem č. 79 býv. úřadu pro zahr. obchod z 27. května 1921 byla stanovena zásada, že pro výpočet poplatků z povolení hromadných jest směrodatná sazba poplatků platná v den, kdy zboží bylo odevzdáno úřadu státnímu (celnímu, železničnímu, poštovnímu), který jest povinen a oprávněn vývoz v listině straně úřadem pro zahr. obchod vydané potvrditi. Z dalšího oběžníku č. 89 z 9. července 1921 vysvítá, že zásada tato má platnost nejen pro vývozní povolení, nýbrž také pro dovozní povolení. Za platnosti této zásady mohly poplatky za dovozní neb vývozní povolení býti vyměřeny a předepsány teprve tehdy, byl-li dovoz neb vývoz uskutečněn, a to dle sazby platné v den, kdy každá jednotlivá dílčí zásilka byla odevzdána některému shora uvedenému stát. úřadu. Co před tím na poplatky bylo složeno, má povahu pouhé zálohy.

Z této zásady plyne jako nezbytný důsledek, že zní-li hromadné povolení na různé druhy zboží, platí se poplatek za ten druh zboží, který byl skutečně dovezen, a to dle sazby platné pro dovezený druh zboží v den, kdy zboží bylo odevzdáno tuzemskému stát. úřadu.

Z uvedeného jest patrno, že min. obch., pokud jde o hromadná povolení dovozu a vývozu, na něž bylo zboží dovezeno neb vyvezeno, za platnosti těchto oběžníků bylo povinno vrátiti z přijaté zálohy na poplatky za dovozní neb vývozní povolení to, oč záloha převyšovala poplatek vyměřený za povolení pro dovezený druh zboží dle sazby platné v den odevzdání zboží úřadu státnímu.

Není tedy, pokud jde o hromadná povolení vydaná za platnosti cit. oběžníků, správný názor žal. úřadu, že také pro vyměření poplatku za hromadná dovozní povolení jest rozhodný den vydání povolení, a že poplatek možno čítati dle sazby platné v tento den pro ten druh zboží v hromadném povolení uvedený, jenž má sazbu vyšší, nýbrž rozhodno jest pro vypočtení poplatku skutečně dovezené zboží a sazba pro dovezený druh zboží v den odevzdání zboží stát. úřadu platná. Zaplatila-li strana za platnosti těchto oběžníků při vydání hromadného povolení na poplatcích, jež mají povahu pouhé zálohy, více, než jest podle těchto zásad povinna platiti, jest úřad vázán přeplatek jí vrátiti.

V daném případě jest dle správních spisů nepochybně, že jde o hromadné povolení dovozní, že povolení to bylo vydáno za platnosti cit. oběžníků a že na ně byly dovezeny látky polohedvábné. V důsledku toho byl úřad povinen položit zásady v těchto oběžnících obsažené za základ vyměření poplatku a straně vrátiti, oč zaplatila na poplatcích více, než dle skutečného dovozu a dle sazby platné v den jednotlivých dílčích zásilek platiti byla povinna. V tom, že tak úřad neučinil, dlužno spatřovati nezákonnost.

Č. 6537.

Obecní úředníci: Stanoviti výši »přiměřené alimentace« obecního úředníka po čas suspense ponechává zák. o ob. úřednících volné úvaze obec. zastupitelstva.

(Nález ze dne 10. května 1927 č. 9745).

V ě c: Konrád T. v T. (adv. Dr. Vlad. Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o alimentaci po dobu suspense.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Když usnesením měst. zastupitelstva v T. z 21. ledna 1925 byla provedena nová úprava služ. požitků st-lových, žádal st-l podáním z 28. ledna 1925, aby podle úpravy platové byla mu také zvýšena alimentace, vyplácená mu částkou 12.000 Kč ročně podle usnesení ob. správ. komise z 5. září 1923, a to na míru stanovenou předpisem § 146 služ. pragm. úředníků státních z r. 1914, a kromě toho poukazoval na to, že alimentaci dlužno zvýšiti i z toho důvodu, že alimentiční příspěvek 1000 Kč měsíčně jest pro 5člennou rodinu st-lovu skoro nedostatečný.

O žádání tím, jež bylo ob. zastupitelstvem v T. i osk-í zamítnuto, rozhodl zsv. nař. rozhodnutím, že stížnost, pokud se domáhá výroku, že minimum alim. příspěvků se stanoví ve smyslu služ. pragmatiky stát. úředníků dvěma třetinami dosavadních služ. požitků, se zamítá jako bezdůvodná, že však se stížnosti vyhovuje potud, že se st-li jako přiměřená alimentace po dobu suspense přiznává částka 1200 Kč měsíčně.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Stížnost namítá, že se zřetelem k rodinným a místním poměrům st-lovým není alimentace st-li přiznaná »přiměřenou« podle předpisu § 17 odst. 3 zákona o ob. úřednících, a soudí, že při úsudku o přiměřenosti alimentace jest pro výši alimentičních příspěvků ustanovení § 146 služeb. pragm. stát. úředníků aspoň potud směrodatno, že alimentaci ve výši $\frac{2}{3}$ služného sluší považovati za minimum alimentičních příspěvků, již možno považovati ještě za přiměřenou. Tato argumentace nemá však opory v zákoně, neboť § 17 odst. 3 zák. o ob. úřednících nepředpisuje žádných směrnic, jimiž by se měl řídití úsudek o přiměřenosti alimentace, a ponechává tudíž otázku, jaká alimentace jest v konkrétním případě přiměřená, úvaze úřadu. Žal. úřad uznal za přiměřenou alimentaci pro st-le 1200 měsíčně. Tento úsudek, který jest výsledkem hodnocení konkrétních okolností skutkových, může nss podrobiti své kognici jen s hlediska formálního v mezích § 6 odst. 2 zák. o ss. — — — — —

Č. 6538.

Obecní úředníci: I. Není nezákonné, vysloví-li suspensi obecního úředníka — nikoli předem obecní starosta — nýbrž hned přímo obecní zastupitelstvo. — II. Podle § 17 č. 2 zák. o ob. úřednících stačí k uvalení suspense na úředníka, bylo-li proti němu provedeno trestní vyhledávání pro delikty tam označené.

(Nález ze dne 10. května 1927 č. 9749).

V ě c: Konrád T. v T. (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o suspensi a zastavení služebních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Správní komise města T. usnesla se dne 17. srpna 1923, aby úřední místnost st-lova byla úředně zapečetěna, aby přístup do ní